

Afganistan: l'aminista per crims de guerra és la preparació de les atrocitats futures

Harvey Thomson (*World Socialist Web Site*), 30 de maig de 2007

L'elit política de Kabul, recolzada pels Estats Units, ha protagonitzat recentment tot un seguit de mesures judicials amb greus implicacions per als drets democràtics que han rebut molt poques ressenyes als mitjans de comunicació internacionals.

Al febrer, ambdues cambres del parlament afganès van aprovar una llei d'amnistia garantint la immunitat penal per a aquells sospitosos de crims de guerra comesos durant els passats 30 anys. Descrita com una mesura per ajudar la "reconciliació" nacional, el màxim representant de les Nacions a l'Afganistan, Tom Koenigs, va dir que "la iniciativa és benvinguda" perquè "no afecta el dret dels individus a l'hora de cercar justícia respecte als crims individuals".

En realitat, aquest peatge és un nou atac als drets democràtics i a les aspiracions del poble afganès, a més d'un precursor per a atrocitats encara més grans contra la població.

Les implicacions de la mesura es poden veure a la composició de forces polítiques en les que descansa el règim titella dels EUA.

Quan les forces liderades pels EUA van envair l'Afganistan l'any 2001 tot donant suport a les milícies de l'Aliança del Nord (el Front Islàmic Unit), es van recol·locar a la primera filera de la política molts personatges de la brutal guerra civil de la dècada dels 1990, alguns amb un passat encara més sangonós que els líders talibans que els van reemplaçar.

Les eleccions parlamentàries de setembre de

2005 van ser utilitzades pels EUA i el seu règim titella a Kabul per rehabilitar políticament molts d'aquells antics senyors de la guerra i líders mujahidins.

Amb l'"assistència" propera de l'ex-ambaixador dels EUA a l'Afganistan Zalmay Khalilzad -que acte seguit va esdevenir ambaixador a l'Iraq- el parlament afganès va consistir en 249 escons a la Cambra Baixa (*Wolesi Jirga*) i 102 a la Cambra Alta (*Mišrano Jirga*). Els escons de la Cambra Baixa van ser escollits amb unes eleccions guiades sota l'ombra de l'ocupació de tropes estrangeres, amb moltes candidatures d'"independents" i dones candidates que feien d'apoderats dels

interessos de poderosos senyors de la guerra i barons de la droga, i tot el procés va estar envoltat d'una confusió intencionada a causa del sistema de

vot. Dos terços (68 membres) de la Cambra Alta són escollits d'entre els consells provincials pels membres dels propis consells i l'altre terç (34 membres) són nomenats pel president.

El desembre de 2005, Hamid Karzai va fer pública la seva tria per als 34 escons de la Cambra Alta. Els següents senadors són alguns dels individus que Karzai -tutelat pels EUA- va escollir per dirigir el nou Afganistan "democràtic":

-Sebghatullah Mujaddedi: antic mujahidí ex-president a l'exili i actual president de la Comissió per la Pau i la Reconciliació - l'entitat encarregada de blanquejar el període de guerra civil i el perdó per a coneguts

criminals de guerra;

-Mariscal Mohammad Qasim Fahim: ex-ministre de Defensa i líder de l'Aliança del Nord. El 12 de setembre de 2003, Miloon Kothari, realtor especial per a l'Habitatge de l'ONU, enviat a l'Afganistan per investigar

abusos, va anunciar que varis ministres incloent-hi Fahim i el ministre d'Educació Yunis Qanuni havien ocupat terres il·legalment i havien de ser destituïts dels seus càrrecs. Tres dies després, Kothari va enviar una carta al cap de l'ONU a l'Afganistan, admeten que s'havia excedit en esmentar els ministres.

-Maulaví Arsala Rahmani: ex-secretari del ministeri d'Afers Religiosos de l'administració dels talibans.

-Sher Mohammad Akhundzada: governador de Helmand, volàtil província del sud productora d'opi. D'acord amb la Viquipèdia, “Segons diverses fonts, el nomenament de Sher Mohammad va ser influït per les forces de l'OTAN, que saben que Sher Mohammad és un gran contrabandista d'opi. A començaments de 2005, els despatxos de Sher Mohammad van ser escorcollats per agents anti-narcòtics que hi van trobar 9 tones mètriques d'opi. L'estiu de 2006, Sher Mohammad va formar el seu propi grup paramilitar, aparentment per lluitar contra els insurgents a la província de Helmand”.

-Sayed Hamid Gailani: cap del *Mahaze Milliye Islami* (Front Nacional Islàmic), un poderós partidari de l'ex-monarca afganès Mohammad Zahir.

-Abdul Sabur Farid: potser el nomenament més controvertit de tots, es tracta d'un líder de *Hezbe Islami* (Partit de l'Islam) del senyor de la guerra Gulbuddin Hekmatyar (a la foto), qui hores d'ara és un aliat del mul·là

Mohammad Omar. Hekmatyar va nomenar Farid primer ministre al govern mujahidí de començament de la dècada de 1990. Va ser mort recentment per atacants desconeguts.

Amnistia per als crims de guerra

L'amnistia per crims de guerra ha indignat molta gent a l'Afganistan. La majoria de la ciutadania de la capital s'enrecorda com durant la dècada de 1990, les faccions dels mujahidins recolzades pels EUA, en controlar Kabul, van començar a atacar-se. En aquella guerra de quatre anys milers de civils van ser assassinats. D'acord amb l'ONU, només entre maig i agost de 1992, 1800 civils van morir sota els atacs d'artilleria i 500000 persones es van veure obligades a abandonar Kabul, ciutat reduïda a un munt de runes.

A més, la població afganesa està obligada a veure diàriament demostracions del poder, del benestar i dels privilegis dels senyors de la guerra, que controlen el sucós comerç d'armes i drogues al país; les grandioses mansions que habiten són tocar a dels suburbis Kabul; i sagnen la població local amb extorsions.

A l'abril, els camioners de l'Afganistan oriental van anar a la vaga en protesta pels impostos - incrementats més d'11 vegades en l'últim any- i

els suborns exigits als controls pels agents dels senyors de la guerra.

L'Afganistan rep la majoria de les seves importacions via el port pakistaní de Karatxi. La majoria dels subministraments són transportats fins a Kabul i el nord del país passant per Peixawar a través del pas de Khiber. Aquesta és també la ruta que fan servir les forces de l'OTAN i els EUA. Més de 350 camions carreguen cada dia 7000 tones de productes pel pas de Khiber fins a Kabul, incloent-hi fins a 50 camions cisterna que duen benzina per a les forces de la Coalició occidental a l'Afganistan. Sawab Khan, portaveu del sindicat de camioners, va dir que anualment cada camió desembutxaca unes 400000 rúpies pakistanís (més de 5000€) en impostos i suborns. I va afegir, "Això és massa per als nostres transportistes, que són pobres i treballen molt pressionats per acabar els trajectes".

El peatge dels crims de guerra ve acompanyat de l'erosió de la llibertat d'expressió.

Al parlament, Malalai Joya és una de les dues diputades que denuncien en públicels senyors de la guerra i el seu creixent poderós paper a la societat afganesa. Segons Joya, el 80% del parlament afganès es compona de comandants de milícies, senyors de la guerra, contrabandistes de droga, antics líders mujahidins i diversos conservadors religiosos, la majoria dels quals són assenyalats per crims de guerra.

Les seves paraules l'han convertit en un objectiu d'abusos verbals i físics a l'emicicle, on se li han llençat ampolles, on ha estat qualificada de "prostituta" i amenaçada amb la

violació i la mort. Forçada a viatjar amb escorta armada, ha sobreviscut diversos intents d'assassinat.

A l'abril, Joya va ser convidada a parlar a la ciutat de Los Àngeles, on va declarar, "El Govern dels EUA va eliminar al govern ultra reaccionari i brutal dels talibans, però en comptes de confiar en el poble afganès, ens va traure de la paella per llençar-nos al foc i va triar els seus amics d'entre els més bruts i infames criminals de l'"Aliança del Nord", que es nodreix dels enemics declarats de la democràcia i els Drets Humans i els elements dels quals són tan foscs, malvats i cruels com ho són els talibans".

"Els mitjans de comunicació occidentals parlen sobre la democràcia i l'alliberament de l'Afganistan, però els EUA i els seus aliats estan immersos en bandoleritzar, criminalitzar i narcotraficantitzar la nostra nació ferida".

El 21 de maig, Joya va ser suspesa del parlament afganès.

El parlament també ha proposat una nova llei que posa sota un control governamental més gran els mitjans de comunicació públics i privats. Els canvis proposats inclouen un comitè supervisor que revisi els continguts mediàtics.

D'acord amb el *Guardian* del 7 de maig "Sota la nova llei de mitjans de comunicació es podrà prohibir que els periodistes critiquin l'estat o que posin en dubte les relacions entre la religió i l'administració. Mohammad Mohaqiq, cap del comitè parlamentari de cultura i religió, va declarar a una recent roda de premsa internacional a Kabul que els mitjans no poden insultar l'Islam o l'estat.

“Els periodistes a la conferència [*El mitjans de comunicació són Desenvolupament*], demanaven més protecció. Demanaven que la nova llei inserís la frase 'no hi pot haver restriccions al dret constitucional dels afganesos d'ésser informats i d'informar'. Però les reclamacions van ser ignorades”.

Els periodistes a l'Hotel Intercontinental, segons l'esmentat diari, detallen com son amenaçats quotidianament per diferents grups, “siguin funcionaris, senyors de la guerra, rics inversors o personalitats amb influències”.

Un bon grapat de “diaris oficials” són ben bé idèntics a la portada, informant només sobre trobades d'alts càrrecs. Un titular pertany al veterà líder mujahidí, Burhan ud-Din Rabbani; un altre al parlamentari, Yunis Qanooni; un tercer dona suport al ministre de Cultura i Informació. El famós senyor de la guerra, el general Rashid Dostum, posseeix una cadena de televisió; el general Atta en té una altra.

Segons el *Guardian*, el parell de mitjans relativament independents són a prop de la fallida econòmica, incloent-hi l'agència de notícies *Panjwok*, que dona una poc habitual cobertura detallada a les volàtil províncies del sud i el *Kabul Weekly*.

La pressió política també s'ha exercit fa poc per aturar un programa d'investigació presentat pel periodista afganès Rezaq Mamun. El programa era provocava els alts càrrec i els senyors de la guerra amb fets i dades sobre lamala administració, la corrupció, malversació i altres delictes. Tot seguit a l'estrena, segons Rezaq, la pressió va començar a amuntegar-se sobre ell i el seu director, Sa'ad Mohseni, que recolzava el programa. Finalment, Mamun va haver de dimitir.

El senyors de la guerra del Parlament es preparen per a la batalla

També al maig, la Cambra Alta va fer una crida per engegar converses amb els “talibans indígenes”, un alto el foc de les operacions liderades per les tropes internacionals, una data per a la seva retirada y la petició que les tropes estrangeres operin només quan sigui necessari o quan es vegin atacades, amb el vist-i-plau del govern.

L'esborrany de la proposta està dissenyat per calmar la còlera popular davant la creixent factura en vides civils pagada a les operacions al país de l'OTAN i els EUA. Però per part de seccions significatives de l'actual elit política també representa admetre que estan preparats per incorporar elements dels talibans a les estructures de poder, en el marc dels esforços per sotmetre l'angoixada població afganesa.

El 23 de maig, Amnistia Internacional va publicar un informe declarant que tots els bàndols -incloent-hi les forces internacionals- implicats al conflicte de l'Afganistan han comès “serioses violacions” del dret humanitari.

L'informe diu que la violència ha forçat milers a abandonar les seves llars, mentre “la pobresa severa, l'escassetesa d'aliments i la manca d'aigua potable combinada amb la sequera s'afegeixen al patiment del poble i al desplaçament intern”.

Constata la persistent fustigació dels activistes dels drets humans, la corrupció entre els funcionaris del govern, el florent comerç d'opi i l'enorme poder acumulat en mans de comandants de milícies regionals, tot el que mina l'imperi de la llei.

govern afganès a l'hora de garantir el bon govern i l'imperir de la llei afegit a la cultura d'impunitat, acaba donant ales a la indignació local” continuava l'informe.

Les forces dels EUA continuen negant els

L'enfoc principal de l'informe és el conflicte lligat amb la insurgència. La seguretat s'ha “deteriorat ràpidament” al sud i al sud-est, diu Amnistia Internacional, tot destacant una escalada de bombardejos aeris duts a terme pels poders militars i els atemptats suïcides dels insurgents.

“Totes les parts han comès serioses violacions de la llei humanitària internacional, incloent-hi les forces afganeses i internacionals de seguretat, i els talibans... La inoperància contínua de la comunitat internacional i el

drets bàsics als prop de 500 detinguts a la seva base aèria de Bagram, acusats d'enllaços amb els talibans i Al Qaeda, segons Amnistia, i les forces de seguretat afganeses -a les quals les tropes de l'OTAN i els EUA lliuren els detinguts- són “acusades de detencions il·legals i tortura, així com altres tractaments denigrants”. Mentrestant agents i comandants locals, alguns dels quals administren les seves pròpies presons, encara no han respost davant ningú per les seves accions, diu Amnistia.

Responent una crida de *Human Rights Watch* per imputar alguns membres del govern per crims de guerra, l'antic senyor de la guerra esdevingut ministre, el mariscal Mohammed Qasim Fahim, va replicar desafiant, “*Human Rights Watch* hauria de tenir present l'estabilitat de l'Afganistan”. I va afegir, en un llenguatge que s'escolta més i més entre l'elit de Kabul, “El país que tenim avui va ser creat per la guerra santa, pels mujahidín i pels seus sacrificis”.

